

LBRIS

We know
books

IRINA-CRISTINA
ȚENU

PUZZLE

SIONO
EDITURA

București 2023

CUPRINS

Despre mine	5
Iubirea moare uneori și în Paris	8
Un nou început	13
Punct și de la capăt	19
Amintiri iernatice	22
Instantanee de vară	28
Neașteptată iubire	32
Biletul	43
Spectacol pe scena toamnei	59
Necunoscuta	65
După treizeci și opt de ani	82
Vis de iarnă	93
Eminescu, un vis	104
Mesajul de la 21 fix	109
Sunt George	118
Casa de pe deal	131
Suflet cenușă	139
Îți mulțumesc	156

Despre mine

Cine sunt? Grea întrebare. Sper să mă înțelegi. Nu este ușor să vorbești despre tine, mai ales atunci când știi că toată lumea va afla ceea ce vei spune.

Of, mint și fac asta fără pic de rușine. De fapt, nu vreau să vorbesc despre mine. Vreau ca oamenii să descopere singuri cine sunt. Consider că nu este o sarcină grea de dus la îndeplinire.

Crede-mă! Trebuie doar să privești dincolo de aparențe și mă vei descoperi. Mă poți găsi în privirea aparent rece a iernii, în zborul fluturilor ce se scaldă în razele soarelui de primăvară, în privirea fiecărui apus, în zâmbetul celor de lângă tine.

Sunt peste tot. Iarna, primăvara, vara, toamna, sunt oricând. Sunt oriunde vezi cu ochii. Timpul și spațiul nu-mi pot sta în cale. Așa vreau să cred. Sunt în ființa ta. Pe chipul zilei care răsare plină de speranță. Sunt în glasul vieții ce pășește când mai hotărâtă, când mai precaută pe drumul sorții.

Caută-mă! Mă vei găsi! Sunt pregătită să-ți încălzesc sufletul, să-ți mângâi chipul, să-ți bucur viața, chiar să aștern o lacrimă fierbinte pe obrazul tău. Asta îmi este misiunea. Pentru asta exist pe Pământ.

Îmi doresc nespus să ne întâlnim, să ne

prindem de mână, să pornim într-o călătorie magică, cea a regăsirii.

Îți dau un pont. Mă poți găsi chiar aici, în poveștile izvorâte din suflet. Aștept cuminte să afli cine și ce sunt. Îți mărturisesc că tare îmi doresc să îți văd chipul când vei descoperi acest lucru.

Știi, mereu am vrut să aflu ce fel de întrebări și-au pus despre mine oamenii. Mi-ar plăcea să le cunosc părerea. Uneori mă simt ca pasărea Phoenix, cea care renaște din propria cenușă. Plutesc de fericire, sunt capabilă să-mi înalț aripile atât de sus încât am impresia că mângâi zarea albastră cu ele, iar ea tremură datorită mângâierii mele calde și tandre. Atunci trăiesc cu adevărat, atunci mă descopăr în adevăratul sens al cuvântului.

Alteori îmi pierd identitatea în negura vremurilor, pe umerii cărora stau greutăți ce par de neînvins. Alerg pe căi necunoscute în căutarea unui adăpost, dar nu găsesc. Și atunci mi se taie respirația. Simt cum întreaga mea existență este pusă sub semnul întrebării. Și doare, doare rău. Este cumplit când ajungi să bântui precum o fantomă printr-o lume beligerantă, să strigi în gura mare oamenii, iar ei să nu te observe. E obositor și de neînțeles. În acele clipe nu-mi dau seama de ce le este așa greu să mă descopere. Sunt aici, cuget, deci exist.

Vreau să trăiesc, indiferent cum. Merit asta. Omule, te provoc la un joc. Rezolvă acest puzzle, află cine și ce sunt. Crede-mă, dacă faci asta, voi

LIBRIS | We know books

trăi veșnic datorită ție. Îți spun și cum. În fiecare poveste pe care o vei citi, vei descoperi piese care îți vor permite să rezolvi puzzle-ul care îți va dezvălui identitatea mea, iar pe mine mă va ajuta să mă bucur, în felul meu, de nemurire. Ce spui, răspunzi provocării?

Îmi doresc nespus să faci acest lucru și sper să-ți faci plăcere să te joci cu privirea printre cuvinte, în căutarea pieselor necesare descifrării identității mele. Lectură plăcută să ai! Mult succes!

Iubirea moare uneori și în Paris

Sunt eu. Un licăr de iubire, un strop de bucurie, un gust amărui după fiecare necaz. Mă scurg încet, deși nu aș vrea. Și sufăr. Sufăr cumplit. Nu sunt trăită de-ajuns. Nu sunt trăită cum trebuie. Uneori sunt trăită pe jumătate. Trist. Primesc jumătăți de măsură. De fapt, mint. Primesc doar câte-un sfert. Firimituri.

Sunt atât de flămândă! Mi-e foame de iubire, de atenție, de-o mângâiere. Mă simt neputincioasă. Aș vrea s-ajut oamenii să vadă, mai bine zis, să înțeleagă că... *A fi Fericit pe Planeta Albastră înseamnă a Trăi... A mă Trăi...*

Știu, înțeleg. Sunt greu de trăit. Uneori par chiar fără sens. Nu degeaba își pun oamenii întrebarea: *Ce rost mai are viața când nu sunt bani, nu-i sănătate, nu-i nimic de mâncare?*

Da, par un lucru banal. O răsuflare grea de dincolo de mască. Asta am ajuns. Ce ironie! Atât și nimic mai mult. Mă simt lipsită de valoare. Mă simt precum un pian uitat într-un colț, pe care nimeni nu-l mai atinge, pe care îl mângâie doar praful. Dacă l-ar șterge cineva de praf, i-ar îngriji fiecare clapă bolnavă, glasul său minunat s-ar auzi din nou.

Și eu vreau să mi se facă glasul auzit. Vreau, pur și simplu, să fiu trăită. Știu că se poate. Nu

cer mult. Și ofer, în schimb, fericirea cea mare. Oare de ce le este atât de greu oamenilor să-și dea seama de ceea ce le ofer? Oare există un lucru mai important decât faptul că trăiești?

Iarna își purta pe umerii reci clipele. Kristin închise cartea *Mesaj de la viață*, fixându-l cu privirea pe Konrad, care stătea întins în pat și se uita la copacii costumați în alb.

– Înțelegi acum că tot ceea ce contează este să trăiești? Că restul sunt doar fleacuri? Vei fi fericit pe Planeta Albastră fiindcă trăiești. O secundă în plus, o oră, o zi, poate mai mult. Vom fi fericiți pentru tot ce vom primi. Și vom iubi. Ne vom iubi.

Konrad nu zise nimic. Nu avea puterea să o contrazică. Știa că avea dreptate. Indiferent de situație, de boala nemiloasă care îl ținuse la pat, de plămâni care, pe măsură ce trecea timpul, cedau tot mai mult, trebuia să fie fericit că trăia și că se putea bucura de un nou răsărit de soare și de iubirea lui Kristin. Cu toate acestea, simțea că nu mai poate. Dacă cândva sufletul său își găsisese liniștea alături de sufletul ei, acum știa că sufletul său își va găsi liniștea nu pe tărâmul profan, ci pe cel sacru. Acolo spera să devină stea și să se aprindă în fiecare seară pentru a-i lumina ei pașii.

Era atât de frumoasă! Îi iubise din prima clipă chipul gingaș și ochii albaștri, care exprimau bunătate și blândețe. Acum acești ochi priveau pe

fereastră. Admirau Parisul mângâiat de fulgii albi de nea. Știa ce gândește. O cunoștea atât de bine!

În camera mică nu se auzea decât aparatul care îl ajuta să respire. Kristin îl ura. I se părea ucigător zgomotul său. Ura lenjeria albastră cu stele de pe patul său. Era lenjeria lui preferată. Îi spusese în nenumărate rânduri că îl liniștea. Ura să-l vadă întins în pat, disperat. Ura să vadă cum renunță zi de zi la luptă, fiindcă știa cât de mult iubea viața.

Ura oamenii care tratau viața cu dispreț. Ura spiritul lor mercantil. Ura tot. Ura avea gust de pelin, un gust care ajunsese să-i placă. Devenise dependentă de ură, fiindcă ura îi dădea puterea să suporte pumnalul înfipt adânc în vintre de suferința nemiloasă.

– Nu-i urî, zise Konrad încet, după ce-și luă masca de oxigen de la gură. Ar fi vrut să vorbească mai tare, dar nu putea. Cu cât încerca să vorbească mai tare, cu atât durerea de la nivelul plămânilor devenea mai cruntă. Nu e vina lor că nu cunosc definiția scurtă a fericirii. Nu e vina lor că au impresia că fericirea este tocmai ceea ce le lipsește. Nu-i...

Un acces puternic de tuse îl cuprinse și nu reuși să termine fraza.

– Nu te forța să vorbești, zise Kristin așezându-se pe colțul patului. Trăiește. Atâta timp cât viața se încăpățânează să te țină de mână, gustă din fericirea de a trăi. Și apropo, nu urăsc, spuse, ferindu-și privirea de ochii lui iscoditori.

Străduindu-se să tragă aer în piept, Konrad

zâmbi cu subînțeles.

– Și-atunci de unde atâta ură în privirea ta?

– Ură?! Întrebă Kristin speriată de faptul că fusese descoperită; oftând, îl privi direct în ochi și recunoscu. Da, urăsc, dar nu mă pot abține. Promit că am să încerc să o fac să dispară. Trăiești. Asta e important, nu-i așa? O răsuflare e de-ajuns pentru fericire. Sunt fericită pe Planeta Albastră. Tu trăiești. Eu trăiesc. Noi trăim. Poate fi, oare, o fericire mai mare decât viața însăși?

– Așa te vreau, zise Konrad șoptit. Ura nu o să-ți facă bine, iar tu trebuie să fii puternică.

– Nu pot, e nedrept. De ce ni se întâmplă asta nouă? Unde am greșit?

– Noi nu am greșit cu nimic. Aceasta este decizia sorții. Trebuie să accepți și, într-un fel, să te bucuri pentru mine. Voi scăpa de suferință. Îmi va fi bine.

– Mie nu. Nu vei fi lângă mine.

– Nu voi fi fizic, dar voi fi în multe alte moduri. Voi fi în privirea întunecată a norilor, în zâmbetul soarelui de dimineață, în lacrimile ploii. Voi fi cu tine oricând te vei gândi la mine. Îți promit.

– Of, taci. Știi că nu îmi plac promisiunile ce nu pot fi ținute.

Și tăcu. Mereu îi plăcuse să tacă în loc să contrazică oamenii.

De sub tăcerea de nea din grădina lor, un ghiocel se zbătea să afle și el ce-i fericirea.

– Să nu te temi. N-am să te rup. Nu te urăsc. M-am vindecat de ură. Știi? Konrad a fost medicul meu. Bun venit pe Planeta Albastră. Te las să te bucuri de Fericire. De fapt, sper să-ți dai seama ce-nseamnă. Nu am să te duc lui. Deși trebuie să-ți spus că tare ți-a iubit gingășia. Să te ascunzi, m-ai auzit? Să nu lași pe nimeni să-ți răpească viața. Îți spun un secret. Ea e fericirea.

Fulgi mari de nea începură să cadă pe pământul înghețat. Ghiocelul era, încet, pus la adăpost. Trăia. Era fericit. Kristin zâmbi. Și ea era fericită. Trăia. Îi promise lui Konrad că va trăi. Va trăi pentru amândoi. Va trăi iubind fiecare secundă a vieții. El iubise viața. Alesese să-i dea drumul de mână doar fiindcă o iubise pe ea mai mult. Voia să devină stea pentru a o veghea de pe cerul mare. Așa îi scrisese în scrisoarea pe care o găsisse pe pieptul său cu o seară înainte de ziua lui. Devenise stea înainte de a împlini patruzeci de ani. Plecase în liniște după ce redusese la tăcere aparatul atât de mult urât de Kristin.

Îi mărturisise însă că nu există o fericire mai mare decât viața însăși. Doar că... iubirea moare uneori și în Paris. Uneori e mai bine așa pentru a-i da vieții șansa să fie trăită nu pe jumătate, ci din plin. Rămân în schimb luminile aprinse pentru a veghea cumva viața de după moarte... Rămâne și un suflet, să spună iar și iar povestea lor.

Un nou început

Valurile loveau cu putere stânca colțuroasă, vrând parcă s-o trezească din somnul cel fără de moarte.

Lara le asculta zbugiumul și se minuna de cât de neclintită era stânca în fața furiei lor. O invidia. Ea nu putuse sta neclintită în fața lui. Ea îi permisesese să-i răpească încrederea și stima de sine

Știa. Îl iubise mai mult pe el decât se iubise pe sine. Crezuse că, renunțând la sine, va descoperi gustul adevărat al fericirii. Descoperise, în schimb, gustul amar al nefericirii. Nu-l putea învinovăți. Îi dăduse voie să șteargă cu ea pe jos, să o transforme în ringul său de box. Tăcuse. Acceptase prima palmă, o trecuse cu vederea pe a doua, uitase de-a treia, le pierduse șirul celorlalte.

Fusese o lașă. Mereu îi găsisese scuze și se considerase singura vinovată. Greșise. Acum știa. Acum înțelegea că singura ei vină fusese că-i permisesese să o transforme în victimă. Ar fi vrut să poată da timpul înapoi, dar nu putea. Era târziu, mult prea târziu.

Valurile se izbeau din ce în ce mai furioase de stâncă. Soarele strălucea cu putere, voia să îi facă în ciudă: *Vezi? Eu trăiesc. Mie nu-mi pasă de nimic.*

Și ea voia să trăiască. Iubea viața. Iubea oamenii. Dar nu știa cum să se iubească din nou pe sine însăși. Și era prea târziu să învețe. Și nici nu mai avea cine să o învețe. Așa credea. Și valurile erau atât de pline de viață. Și atâta pace era în jur.

Lara închise ochii, își întinse brațele și atinse cu vârful picioarelor goale stâncă rece. De mult nu se mai simțise așa bine. De mult nu mai trăise. Existase doar.

În ciuda strigătelor ascuțite ale valurilor, era liniște, o liniște asurzitoare, dar îi era bine. Mult prea bine. Deodată, pe obrazul său poposiră câțiva stropi reci, dar delicați. Se simți mângâiată, răsfățată de apa cea dătătoare de viață.

Oare cum s-ar simți în brațele lor? Oare valurile i-ar înțelege zbuciumul? Oare i-ar fi bine în adâncul mării?

Vremea frumoasă de la sfârșit de februarie îl scosese din casă. Pașii i se îndreptaseră către mare. Nu știa de ce. Așa simțise. Când ajunsese la locul său preferat, Victor observă o siluetă pe marginea stâncii și inima începu să îi bată cu